

Sevgili Avusturya Liseliler,

2001 yılında yayın hayatına başlayan ve 5 sayı boyunca aramızda kalan “Biz...Avusturya Liseliler” dergisini e-bülten olarak yeniden canlandırmanın heyecanı içindeyiz.

Umarız, bu heyecan sizlerin de katkıları ile uzun soluklu olarak devam eder. Yeni e-bültenin mezunlarımız arasındaki dayanışmayı, hem iş, hem de sosyal yaşamda güçlendirmesini arzu ediyoruz.

“Biz...Avusturya Liseliler” e-bültenin ilk sayısında;

Derneğimizin 1998-2006 dönemi başkanlarından, Rema Matbaa'nın sahibi ve dergimizin 2001 yılındaki ilk sayısını sizlerle buluşturmuş olan İbrahim E.Temo (AL'77) ile yaptığımız anılarından ve başarılarından konu açılan röportajın yer aldığı ve yine kendisinin bizi kırmayarak bizlerle paylaştığı uzun bir aradan sonra yayına alacağımız ilk sayımızın **“Başlarken”** yazısının yer aldığı **“Biz”den Biri** bölümünü,

İş hayatında hepimize faydasının dokunacağını düşündüğümüz Harvard Business Review editörü Sarah Green'in yine aynı derginin blogunda yayınlanmış “Dahilerin Günlük Rutinleri” adlı makalesinin yer aldığı **“Biz’e Özel** bölümünü,

İlk sayımızda ALD Viyana' nin haberlerini bulacağınız, Sankt Georg bağlantılı kurumların haberlerini paylaşacağımız **Biz' den Haberler** bölümünü,

Her sayımızda paylaşmaya devam edeceğimiz Business Platform üyesi olan eski ve yeni mezun Avusturya Liseliler sizlerle buluşturmak amacıyla çalıştıkları kuruluşlar hakkında özet bilgilerin de yer aldığı **“Biz” Kimiz** bölümünü,

Ve son olarak geçmiş etkinliklerimizden fotoğraf karelerimizin yer aldığı **“Biz” “Biz’e** bölümlerini bulabilirsiniz.

Sizlere değer sağlamak amacıyla oluşturduğumuz e-bülteni umarız beğenirsiniz. Önerilerinizle ve katkılarınızla bültenimizin güçlenerek devam edeceğini umuyor, bu vesile ile Avusturya Liseliler Derneği Yönetim Kurulu adına sizlere mutlu ve sağlıklı bir 2015 yılı diliyorum.

**Avusturya Liseliler Derneği adına,
Nurhan Azizoğlu (AL' 77)
Yönetim Kurulu Başkanı**

Bundan tam 14 yıl önce 2000 yılının sonlarında dernek başkanlığımın ikinci döneminde yine bu başlıkla bir yazı kaleme almış ve 2001 yılının ilk aylarında yayın hayatına başlayıp 5 sayı çıkan “Biz...Avusturya Liseliler” dergisinin giriş yazısını yazmıştım. Bugünkü dernek yönetimi 2000’li yıllarda çıkarttığımız dergiyi internet ortamında tekrar hayata geçireceklerini söylediklerinde sevinmiş, hatta heyecanlanmış ve bundan dolayı arkadaşlarımı kutlamıştım.

Aslında bundan çok da fazla değil 15 yıl önce internet bu kadar yaygın değilken, kişi ve kuruluşların web siteleri ve e-posta bile yokken, topluluğumuzda olup bitenleri üyelerimiz ile paylaşmak, onların düşüncelerini diğer üyelerimize aktarmak, haber vermek ve duyurularımızı yapmak için basılı yayın ve normal posta haricinde bir seçeneğimiz yoktu. Daha önceleri tek veya iki sayfalık küçük bir takım “mailingler” yaparken o dönem için oldukça radikal sayılan bir karar ile dergi çıkartmaya karar verip bunu hayata geçirmiştik. Aldığımız olumlu tepkiler gerçek anlamda umduğumuzdan çok fazlaydı. Tamamen amatörce çıkarttığımız bu 32 sayfalık “Biz... Avusturya Liseliler” ne yazık ki haber azlığından, ilan eksikliğinden ve maliyet problemlerinden dolayı ancak 5 sayı çıkabilmişti.

Bugün artık dijital ortamlarda maliyet sorunu olmadığı için bu e-bültenin uzun süreli olması gerektiğine inanıyorum. O kadar çok başarılı, aktif ve renkli üyemiz varken haber eksikliği çekmeyeceğimizi de düşünüyorum. Aslında her sayıda, yapılan organizasyonlardan birkaç haber, beş altı üyemizden haberler verilebilse zaten derginin içeriği oluşmuş olur. Tabii bunun için de her şeyi yönetimden beklememek lazım. İlgi çekici olduğunu düşündüğünüz, başarı hikâyesi sayılabilecek olayları veya üyelerimizin ilgisini çekeceğini umduğunuz haberleri dergi sorumlusu arkadaşlarımıza iletirseniz otomatik olarak derginin konuları oluşmuş olur. Böylece daha çok Avusturya Liseli değişik dönemlerdeki arkadaşlarından haberler almış olur ve dernek üyeleri arasında azalmış olan iletişim bir şekilde tekrar tırmanmaya başlar. Üyeler etkinliklere daha çok katılmaya başlar, bunun sonucunda başka organizasyonlar yapılır, herkesin ilgi alanına yönelik değişik toplantılar planlanabilir ve Avusturya Liseliler tekrardan kaynaşmış büyük bir grup haline gelebilirler...

Yönetimdeki arkadaşları bu kararlarından ötürü kutluyor ve topluluğumuzun yayını olan “Biz... Avusturya Liseliler” e-bülteninin başarılı ve uzun ömürlü olmasını diliyorum...

İbrahim E. Temo (AL’ 77)

biz 'e başlarken

Sizi tanıyabilir miyiz?

Beş nesildir İstanbulluyuz, esasen Arnavutluk'tan geliyoruz. Aslında büyük dedemin Türk siyasetinde önemli bir yeri var. Aynı ismi taşıdığım İbrahim Ethem Temo, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin kurucularındandır. Biz iki kardeşiz, ben İstanbul doğumluyum, Berlin doğumlu bir de kız kardeşim var. Babam master yapmak için Almanya'ya gittiğinde dünyaya gelmişti; ben de ilkokulu Berlin – Almanya'da bitirdim. Türkiye'ye döndüğümüzde son sınıfa aldılar ve Türkçemi geliştirebilmek için 5. sınıfa yeniden okudum.

Avusturya Lisesi yıllarınızdan bahsedebilir misiniz?

İlkokulu bitirdikten sonra Avusturya Lisesi'nin sınavına girdim. Normal yerleştirme sınavını ikinci yedeğin sonuncusu olarak kazanabildim; ancak o sırada başka bir imkân çıktı. Avusturya Lisesi Almanca bilenlere hazırlığı atlamak için bir sınav yaptı; ben de ona girdim ve hazırlığı atladım. Yani ben dönem arkadaşlarımdan bir yaş küçüktüm. Avusturya Lisesi'nde en ufak bir sorunum olmadı; çok çalışkan bir öğrenci değildim ama sınıfta kalmadan normal sürede bitirdim. Lise yıllarımda aktif bir öğrenciydim, arkadaşlarla iyi ilişkiler içindeydim.

Ve üniversite ...

O zamanlar Amerika'da üniversite okumak diye bir şey yoktu; Avusturya'da üniversite okumak daha yaygındı bizim mezunlarımız arasında. Babam, Viyana'da okumam için bana çok baskı yaptı; Viyana'da evimi tuttu, üniversitede profesörler ile görüşmelerimi organize etti – hatta arabamı bile ayarlamıştı. Fakat ben İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni istiyordum, kazandığımı duyunca hepsini bir anda bıraktım ve önemli bir aile krizine neden olmasına rağmen Viyana'ya gitmedim. Böylece İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde okudum, üniversiteyi çok sevdim, master yaptım ve o zamanlar yaygın olmamasına rağmen tez yazdım. Tez

konum - ilkökul çocuklarının televizyon reklamlarını algılamaları- o dönem için önemliydi ve oldukça ilgi çekti. Hatta askerliğimin bitmesine iki ay kala iki tane ajans beni Ankara'da buldular ve işe almak için rekabete girdiler. İmdi o zamanın veri toplama yöntemi ile bugünkü veri toplama yöntemlerine baktığım zaman hakikaten çok zorluk çektiğimi düşünüyorum. Ben bunu çocuğuma da söylüyorum, biz hakikaten çok zor bir nesiliz aslında – her şeyi tırnaklarımızla kazıyarak elde etmişiz.

Mezun olduktan sonra neler yaptınız, hayalleriniz nelerdi?

Eğitim dönemi bitince değişik yerlerde çalıştım. İş konusu önemli değildi ama tarz olarak tek bir hayalim vardı; kimseye bağlı kalmadan özgürce çalışmak... Bizim

zamanımızda çok büyük şanssızlıklar oldu. Aslında başlarda bir firmaya girip orada yarı zamanlı bir şeyler yapmak aynı zamanda da okulda akademisyen olarak kalmak istiyordum. Ama YÖK bunlara karşı çıktı; o zamanlar üniversitede tam zamanlı çalışman gerekiyordu. Dolayısıyla böyle bir seçeneğim olmayınca bir karar aldım; öyle bir iş yapacaktım ki, kimse bana kaçta geliyorsun, kaçta gidiyorsun, ne yapıyorsun, niye gidiyorsun, niye bunu yapıyorsun demeyecekti, yola bu şekilde çıktım.

Aslında ilk işime askerliğimden önce başlamıştım; 8 ay Dünya Gazetesi'nde ekonomi muhabirliği yaptım ve yazı yazmayı öğrendim. Ciddi anlamda ilk maaşlı işim ise Repro Reklam Ajansı oldu. Onlar beni askerdeyken buldular, iki yıl onlarla çalıştıktan sonra, iki yıl da bir aile şirketimizin yöneticiliğini yaptım. Benim için sürfantastik sayılabilecek bir konuydu, inşaat malzemeleri. Aslında benim tarzım değil – nervürlü bilmem kaç pik demir alacaksın, bilmem nereye satacaksın. İki senenin sonunda karşıma bu matbaa işi çıktı. Bir akrabamızın satılık bir matbaası varmış, kendimce hesaplar yaptım, alternatifleri düşündüm; babamın önerisi ile inşaat malzemeleri satmak veya turizm işine girmek. Ben kendime en yakın matbaa işini gördüm ve 1989 yılında bu işe başlamaya karar verdim. Biraz renovasyon ve ilave yatırım ile işe başladık. Bu sene 25. yılı tamamladık, oğlum Sinan'ın yaşı ile birdir. Geçtiğimiz günlerde bir bankacı geldi; 25 senedir aynı firma, aynı sahipler, siciliniz temiz, niye bizi aramadınız dedi. Nasıl yani, ne için arayacaktım sizi dedim? Sizinle çalışmak isteriz, kredi verelim, yani sizin gibi 25 senelik firmalar bizim çok iştahımızı kabartıyor, dedi.

Gelelim tekrar iş hayatına. Çok rahat bir iş hayatım mı oldu? Hayır, kesinlikle çok rahat değil hatta çok da zor. Özellikle Türkiye'nin ekonomik dalgalanmaları ve her 4 senede bir rutin olarak kriz yaşaması benim gibi tek kişiye bağlı olan şirketlerde çok zor bir şey. Ama 25 senedir ayakta duruyoruz, kendi ekibimle beraber bir aile gibi çalışıyoruz. Kendi istediğim gibi çalışıyorum, istediğim zaman buradaki arkadaşlarıma güvenip "dükkânı" bırakıp seyahate de, fotoğraf çekmeye de gidiyorum. Dolayısıyla üniversiteden mezun olduğumda vermiş olduğum kararı gerçekleştiribildiğimi düşünüyorum. Daha iyisi olabilir miydi – kesinlikle olabilirdi. Ama ben şu andaki bu hayatımdan mutluyum, çünkü önceliklerimi kendim belirliyorum.

1989 senesi sizin için ilkler olmuş...

Rema'yı almışsınız, oğlunuz Sinan doğmuş, bir de ALD üyelik kaydınızı da 1989 yılında başlatmışsınız, 31 Temmuz'da...Bilddiğiniz gibi 1980 döneminde dernekler kapanmıştı. Dernek 1985'te yeniden açıldı.

Ne oldu da derneğe 1989'da üye oldunuz?

Aslında tam olarak nasıl üye olduğumu hatırlamıyorum. ALD'nin etkinliklerinden haberdar oluyorduk ve katılıyorduk, hatırladığım kadarıyla dönemin Başkanı **Naci Akçay**'ın (AL' 61) önerisiyle toplu halde üye olmuştuk. Bu arada ALD büyük bir sosyal olaya sebep oldu; katıldığımız etkinliklerden iki tanesinde sınıf arkadaşım **Sevil** ile karşılaştım, bir defa da dışarıda karşılaştık, ondan sonra da çıkmaya başladık ve 1986 yılında evlendik.

Bu üyelikten 9 sene sonra da 1998'de Başkanlık...

Bizim zamanımızda daha farklı dürtüler vardı, – yönetimi eleştirmeden konuşmak istiyorum – o zamanlar çok ciddi bir kopukluk vardı Avusturya Liseliler arasında. 1989 senesinden önce yapılan aktivitelerin hepsi azalmaya

başlamıştı, dernek ciddi olarak ekonomik sıkıntılar içindeydi. Bir akşam **Bahattin Öztuncay** (AL' 77), **Atilla Karadağ** (AL' 77) ve ben – üçümüz sınıf arkadaşımız – eşlerimizle beraber yemek yerken – hiç unutmuyorum – Bahattin'lerin evinde, Bahattin bana başkan olmamı önerdi ve bir Salı toplantısına çağırdı, rahmetli Emin Ağabey ile birlikte oturduk, uzun uzun konuştuk. Yavaş yavaş o Salı toplantılarına gitmeye başladım. Toplantılarda insanlarla tanışınca, onlar da sevdiler herhalde beni, bir dönem sonraki seçimde aday oldum. 8 sene de başkanlık yaptım.

O da zaten derneğin bugünlere gelmesinde bir dönüm noktası olmuş. Derneğin kiralık yerlerden şu andaki mal sahibi olduğu yere geçmesi sizin döneminizde gerçekleşmiş. Ondan biraz bahsedebilir misiniz?

Derneğin bence en önemli fonksiyonu insanların bir araya gelmesi ve birbirleri ile iletişim içinde olması. Ekonomik, kültürel, sosyal – nasıl olursa olsun... Bunları sağlamaya çalışırken sürekli olarak insanlar çoğalmaya başlar etrafınızda. Bu arada, adını rahmetle anacağım, sevgili Ender'in, benim çok yakın arkadaşım **Ender Soykan** (AL' 71), çok desteği olmuştur bana. Özellikle mali konulara çok yatkın bir kişiydi. Dernek o zamanlar ekonomik olarak çok iyi durumdaydı, insanlar aidatlarını ödüyorlar, çünkü sürekli etkinlik yapıyorsun, etkinliğe insanlar geliyor, etkinliklerden para kalıyor, sen daha iyi şeyler yapmaya başlıyorsun. Yaptığın iyi şeylerden dolayı daha çok para geliyor. Dolayısıyla kasamızda para birikmeye başladı, o zamanlar faizler de yüksekti, Ender de doğru bir düşünce ile bu paraları faize yatırdı. En sonunda bir baktık ki, çok ciddi bir paramız var ve dernek merkezi için bir yer aramaya karar verdik. Hem merkezi bir yerde, hem de o güne kadar derneğin bulunduğu yerlerden çok farklı olmamasına dikkat ederek şu anki yerimizi bulduk. Ancak berbat döküntü bir durumdaydı. Uzun pazarlıklar sonucu

yanılmıyorsam 100.000 Liraya aldık, 90.000 Liramız vardı, 10.000 Lira eksikimizi de arkadaşlarımızın bağışlarıyla tamamladık. Bu kararı, ekonomik baskıları düşünmeden derneğindevamlılığını sağlamak amacıyla aldık. İçini de, **Bahattin, Nurhan** (şimdiki Başkan) rahmetli **Ender** ve diğer Avusturya Liselilerin desteğiyle topladık. Tam bir imece idi; projesini **Sinan İzgi** (AL' 77) yaptı, mutfağını Avusturya Liseli bir arkadaşımız yaptı, dolaplarını diğer bir Avusturya Liseli, sandalyeleri bir diğeri temin etti. Sonuçta şu andaki yaşanır yer haline geldi. Genelde Avusturya Liseliler'den çok olumlu dönüşler aldık. Hâlâ da kullanılabilir olduğunu görmekten dolayı ben de açıkçası

çok memnunum. Özellikle bütün üyelerimiz buraya gelsinler, görsünler, burada bir aktiviteye katılsınlar veya sadece en azından sadece ziyaret etsinler, dernek sekreteri ile otursunlar – çünkü orada sürekli bulunan bir arkadaşımız var – konuşsunlar, bir çay içsinler, en azından görsünler ve sahip çıkmaya devam etsinler diye düşünmüştük.

Avusturya Lisesi'ne geriye dönüp baktığınızda eğitim hayatınızda, insanların gelişiminde çok önemli bir dönem olduğundan bahsettiniz. Lisenin oradaki katkısına baktığınızda neleri öne çıkarabilirsiniz? Nedir kendinizde gördüğünüz, camiada gördüğünüz kazanılmış faydalar?

Bir, önce Avusturya Lisesi gerçekten çok düzgün insan yetiştiriyor. Düzgün çok geniş bir kavram, toplumda düzgün kelimesi nasıl algılanıyorsa bence düzgün odur diye düşünüyorum. Avusturya Lisesi korrekt, saatine – zamanına sadık, karşıdakinin fikirlerine ve değerlerine saygı gösteren, belli bir kültür içinde yoğrulmuş insan yetiştiriyor. Benim gördüğüm bu...

İki, Avusturya Lisesi bize doğruluğu öğretti, çok düz olmayı öğretti. Net olmayı öğretti ve bütün bunu da çok enteresan bir şekilde öğretti; kişilik yapımız farklı olsa da, olaylar karşısındaki duygu ve düşüncelerimiz aynı oluyor. Kendimden bir örnek verebilirim; eşim ve ben sınıf arkadaşımız ve karakter olarak yüzde yüz farklıyız. Ama bir olay karşısında düşüncelerimiz, tepkimiz aynı oluyor, bunu tek bir şeye bağlayabilirim –okulda aldığımız eğitim– başka türlü bir izahı yok.

Diğer taraftan, ben disipline gelebilen bir insandım ama disipline gelemeyen çocuklara da Avusturya Lisesi zarar vermiştir, insanların yaratıcılığını öldürüyor. Bugünkü sistemde bile Avusturya Lisesi'nde çocukların yaratıcılığını geliştirmeleri için yeterli desteği vermediklerini

düşünüyorum. Şöyle bir örnek vereyim; oğlumun yakın bir arkadaşı vardı Avusturya Lisesi'ne giren, 2008 yılında mezun oldu; bana okul yönetimine müthiş projeler götürdüğünü, okul yönetiminin çok beğendiğini fakat iş fiiliyata geçmeye, gerçekleşme yoluna girmeye başlayınca ileriki yıllara atmaya çalıştıklarını paylaştı. Yani, yaratıcılık biraz öteleniyor Avusturya Lisesi'nde.

Yeni mezunlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Avusturya Lisesi'nden aldıkları iyi eğitim ile mutlu olabileceklerini düşündükleri iş kolunda bir şeyler yapmalarını önerebilirim.

En önemlisi; hiçbir şey okuldan mezun olduğun zamanki gibi olmuyor, hakikaten de hayat bir değişim içinde – her

zaman. Kendimden örnek verirsem; 2005 yılında, dernek başkanlığımın son senesinde, matbaayı tek başıma idare ederken bir kalp krizi geçirdim. Bir damarım yüzde yüz tıkalıydı, üç tane stent takıldı. Bir aylık evde istirahat süresince düşünmeye çok vaktim oldu, ben ne yapıyorum, niye bu kadar çok şey yapıyorum diye ve o zaman karar verdim hayatı bu kadar ciddiye almamaya. Çocukluğumdan beri merakım vardı fotoğrafçılığa... Aslında gençliğimden beri anı fotoğrafları çekiyordum.

biz 'den biri

Dahilerin Günlük Rutinleri***Sarah Green | Kişisel Yönetim | 28 Mart 2014 Cuma**

Juan Ponce de León hayatı boyunca gençlik pınarını aradı durdu. Bense hayatım boyunca ideal günlük rutinin peşindeydim. Fakat yıllar geçip renk kodlu kağıt takvimler yerini bulut tabanlı ajanda uygulamalarına bıraktıkça, rutin beni alt etmeye devam etti. Her gün yeni bir gündü ve en az bir rodeo boğası kadar öngörülmez ve hızlıydı.

Son günlerde çıkan ve Mason Currey'nin 161 ressam, yazar, besteci, filozof, bilim adamı ve önemli düşünürün programlarını incelediği Daily Rituals: How Artists Work isimli kitap da doğal olarak merakımı cezbedti.

Kitabı okudukça rutinin bu dahiler için bir lüksten fazlasını ifade ettiğine kanaat getirdim. Rutin, yaptıkları işin vazgeçilmez bir parçasıydı. Curry'nin de söylediği gibi "Sağlam bir rutin, kişinin zihinsel enerjisi için basmakalıp bir alışkanlık geliştiriyor ve ruh halinin zorbalığını savuşturmaya yardımcı oluyor." Kitabın kendisi, bir nasıl yapılır kılavuzundan ziyade hoş bir ıvır zıvır karmaşasıydı.

Fakat yine de içki ve amfetamine değil disipline itibar eden sağlıklı dahilerin yaşamlarında verimliliği arttıran rutinler izlemelerine olanak tanıyan birçok ortak nokta buldum:

Çalışma alanında minimum dikkat dağınıklığı. Jane Austen, gıcırdayan menteşelerin yağlanmasını kesinlikle istemiyordu, böylece yazı yazdığı odaya birinin yaklaşip yaklaşmadığından her zaman haberdar olabiliyordu. Çalışma odasının anahtarı olmayan William Faulkner'sa odaya girerken kapı kolunu çıkarıp yanına alıyordu. Bugün küçük ofis bölmelerde çalışanlar için bu tatlı bir hayalden öteye gidemez herhalde. Mark Twain'in ailesi, çalışma odasının kapısını açıp içeri girmemeleri gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden ona ihtiyaç duyduklarında dışarı çıkması için boru çalıyorlardı. Graham Greene biraz daha ileri gidip gizli bir ofis kiralamıştı. Adresini ve telefon numarasını sadece eşi biliyordu. Başkalarının varlığından ziyade camdan baktığında gördüğü manzaradan dikkati dağılan N. C. Wyeth, odaklanmakta zorlandığında gözlüklerine bir parça karton koyarak tabiri caizse kendini kör ediyordu.

Günlük yürüyüş...

Düzenli bir günlük yürüyüş, çoğu kişi için beynin işleyişinin vazgeçilmez bir parçası. Soren Kierkegaard, yürüyüş yapmayı öyle ilham verici buluyordu ki döner dönmez masasının başına geçiyor, giydiği şapkaya, taşıdığı bastona veya şemsiyeye aldırmandan yazmaya devam ediyordu. Charles Dickens bilindiği üzere öğleden sonraları üç saatlik bir yürüyüşe çıkıyordu. Bu yürüyüşler sırasında yaptığı gözlemler de doğrudan yazdıklarına yansiyordu. Çaykovski iki saatlik bir yürüyüşle yetinse de yürüyüşü kısa keserse hasta olacağını düşündüğü için 120 doldurmadan kesinlikle geri dönmüyordu. Beethoven öğle yemeğinden sonra uzun yürüyüşler yapıyor, ilham gelirse diye yanında kalem kağıt taşıyordu. Paris'ten evinin olduğu varoşlara yürürken aynı şeyi yapan Erik Satie, sokak ışıklarının altında durup aklına gelen fikirleri not ediyordu. Rivayete göre ışıkların söndürüldüğü savaş yıllarında Satie'nin verimliliği de düşmüştü.

Sorumluluk ölçeği...

Anthony Trollope günde sadece üç saat yazsa da kendini 15 dakikada 250 kelime yazmaya mecbur ediyordu. Üstünde çalıştığı bir romanı bu üç saat dolmadan önce bitirirse de hemen yenisini yazmaya başlıyordu. Ernest Hemingway "kendini kandırmamak için" günde ne kadar yazdığıyla ilgili bir çizelge tutuyordu. Yazma seanslarını başlatıp bitirirken kronometre kullanan BF Skinner, "yazdığı saat sayısını ve kelimeleri dikkatlice grafiğe yerleştiriyordu."

Önemli işle angarya arasında net bir çizgi...

Eskiden e-posta yokken mektuplar vardı. İnsanların sadece mektupları cevaplamaya ne kadar zaman ayırdıklarını görmek beni bir hayli şaşırttı, hatta bir tevazu uyandırdı. Çoğu kişi gününü gerçek işler (sabahları beste veya resim yapmak) ve angarya (öğleden sonraları mektuplara cevap vermek) olmak üzere ikiye ayırıyordu. Diğerleri, gerçek işleri yolunda gitmediğinde angaryalara yöneliyordu. Fakat mektuplaşma miktarı bugünküne benziyorsa bu tarihi dahilerin bir avantajı vardı: Mektuplar, e-postalar gibi sürekli değil, belli aralıklarla geliyordu.

Tıkandığında değil, hızını alamadığında durma alışkanlığı...

Hemingway, bu durumu şu sözlerle ifade ediyor: “Hâlâ enerjinizin olduğu ve bir adım sonrasını bildiğiniz bir noktaya gelip durursunuz. Sonra da ertesi gün aynı noktaya gelmeye çalışırsınız.” Arthur Miller ise şöyle diyor: “Rezervleri kurutmamak gerektiğine inanıyorum, anlıyor musunuz? Hâlâ söyleyeceğim şeyler varken daktilonun başından kalkıp uzaklaşmaya inanıyorum.” Saat altıda uyanıp gününü müzik derslerine, konserlere, sosyal etkinliklere ayıran ve genellikle gece birden önce yatmayan Wolfgang Amadeus Mozart hariç çoğu kişi sabahları yazı yazıp öğlenleri yemek yiyor ya da yürüyüş yapıyordu. Mektupları cevaplamaya bir iki saatlerini ayırdıktan sonra da saat iki veya üç gibi çalışmayı bırakıyorlardı. Carl Jung şöyle yazmıştı: “Yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı olup da çalışmaya devam eden kişilerin ahmak olduğunu anladım.” Mozart gibi mi yani?

Destekleyici Bir Eş...

Currey'nin belirttiğine göre eşi Martha, Sigmund Freud'un kıyafetlerini hazırlıyor, mendilini seçiyor hatta diş fırçasına macun bile sürüyordu. Gertrude Stein'sa dışarıda kayalara ve ineklere bakarken yazmayı tercih ediyordu. Bu yüzden Fransa'nın kırlarına gittiklerinde Gertrude oturacak bir yer bulurken Alice B. Toklas yazarın görüş alanına girmesin diye inekleri kovalamakla görevliydi. Gustav Mahler'in eşi, beste yaparken köpeklerini sessiz tutmaları karşılığında komşularına rüşvet olarak opera bileti veriyordu. Üstelik bunu ümit vadeden müzik kariyerinden vazgeçmeye mecbur bırakılmanın verdiği hayal kırıklığına rağmen yapıyordu. Evli olmayan sanatçılar için de durum farklı değildi: Jane Austen'in yazmaya zaman bulabilmesi için ev işlerinin çoğunu kardeşi Cassandra üstlenmişti. Jane bir keresinde bu duruma şu şekilde atıfta bulundu: “Koyun budu ve raventle dolu bir zihinle yazı yazmak benim için imkansız görünüyor.” Andy Warhol her sabah arkadaşı ve ortağı Pat Hackett'ı arayarak bir önceki gün neler yaptığını en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu. “Günlüğü yapmak” da dedikleri bu eylemin dolu dolu iki saat sürdüğü bile oluyordu. Bu esnada görev bilinciyle konuştuklarını not alıp temize çeken Hackett, 1976'dan Warhol'un hayatını kaybettiği 1978 yılına kadar her sabah bu işi yapmaya devam etti.

Sınırlı Sosyal Hayat...

Simone de Beauvoir'ın sevgililerinden biri bu durumu şöyle ifade ediyor: “Partiler, resepsiyonlar, burjuva değerleri... Bunların hiçbirinden eser yoktu. Söz konusu, işini yapabilmesi için bilerek yarattığı düzenli bir yaşam biçimi ve sadelikti.” Marcel Proust, 1910 yılında toplumdaki elini ayağını çekme yönünde bilinçli bir karar almıştı. Pablo Picasso'yla sevgilisi Fernande Olivier, Stein ve Toklas'tan esinlenerek pazar gününü “evde kalma günü” ilan etti. Bu sayede “tek bir öğleden sonrada dostluğun getirdiği zorunluluklardan kurtulabiliyorlardı.”

Son bahsettiğim göreceli inziva alışkanlığından diğerleri kadar hoşlanmadım. Fakat griptir ki yine de tüm bu düşünürlerin rutinlerini ilgi çekici buluyorum. Bu rutinler öylesine ulaşılmaz ve aşırı uçta ki... Zamanımızı istediğimiz gibi organize edebileceğimiz fikri bile çoğumuz için ihtimal dışı. Dolayısıyla bir başkasının, rutini el verdiğince en iyi işlerini çıkaran insanlara selam olsun.

Bu insanlar kim mi? Örneğin, Francine Prose okul servisi çocuklarını almaya geldiğinde yazmaya başlayıp geri getirdiğinde yazmayı bırakıyordu. T.S. Eliot açlık çeken bir şair olmaktansa bir bankada işe girdi, böylece yazı yazmak onun için çok daha kolay hale geldi. F. Scott Fitzgerald'ın bile ilk yazıları genç bir subay olarak takip ettiği sıkı programından arta kalan zamanların etrafında toplanmıştı. O günler daha sonra Paris'te geçireceği cinle ıslanmış geceler kadar meşhur olmasa da çok daha verimliydi. Karaciğerine o kadar yüklenmediğine de hiç şüphe yok. Başka birinin rutinini takip etmek zorunda kalmak sinirimize dokunabilir. Fakat bu sayede izlediğiniz yolu bırakmamış olursunuz.

Rutin de tam olarak bu işte: Gün boyunca takip ettiğimiz yol. Bu yoldan kendimiz mi çıkarız yoksa başkalarının çizdiği yolu mu takip ederiz bilemem. Belki de asıl önemli olan yola devam etmektir.

*Sarah Green Harvard Business Review'ın kıdemli yardımcı editörlerindedir.

ALD Viyana'dan Sevgiler Başkan Çınar Sözer

Gençler Türkiye-Avusturya dostluğunu geleceğe taşıyor!

T.C. Başbakanlık Yurtdışı Türkler ve Akraba Toplulukları Daire Başkanlığı ile birlikte yürüttüğümüz "Türkiye Buluşması" projesini bu yıl bizler gerçekleştiriyoruz.

Ayrıntılarına www.turkiyebulusmasi.org ulaşabileceğiniz projemizin amacı 16-22 yaş arasındaki 25 gencimizi Avusturya'dan Türkiye'ye götürmek ve kendilerine köklerinin olduğu ülkeyi tanıtmaktır.

31 Ocak-13 Şubat tarihleri arasında gerçekleşecek olan "Türkiye Buluşması" için 2 Şubat 2015 tarihinde Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Daire Başkanlığı'nda bir

konferans düzenledik. Konferansta projemizin büyük ilgi görmesi üzerine, proje bitiminde gençlerin bize ileteceği fotoğraflardan oluşan bir sergiyi Sayın Başkonsolosumuzun himayesinde açma kararı aldık;

sergiyi 8 Mayıs'ta Viyana Strudeltag programına dahil etmeyi planlıyoruz. Bundan sonraki adımda Viyana'da Siyasal Bilimler okuyan on gencimizi on Avusturyalı kardeşi ile Türkiye'ye götürmeyi istiyoruz.

Business Platform üyeleri ÖTW'de. (bilgi için: www.oetw.org)

Sevgili Georg Karabaczek'in İstanbul'da göreve başlaması nedeniyle Mayıs ayında vermeyi planladığımız davette, Business Platform üyelerini özel bir aıdatla ÖTW'ye kazandırabilmeyi hedefliyoruz. Avusturya Hükümeti, Viyana'da aralarında SG'lilerin de kurucu olarak bulunduğu ALD Viyana'ya saygı ve ilgi gösteriyor. Her iki taraf için de kazanımlar getireceğini düşündüğümüz bu hamle Georg Karabaczek'in görev süresi ile örtüşeceğinden, daha da önem ve ivme kazanacaktır.

"SG Aktiv" Grubumuz.

Derneğimizde 2014 yılı sonunda, başlarında YK üyelerimiz Orkun Zorlu ve Hazel Parlak'ın bulunduğu, öğrencilerimizden oluşan "SG- Aktiv" grubu kuruldu. İlk icraatları olan „**temasız fotoğraf sergisi**“ *mekan 68*'de açıldı. Bu grup bundan böyle Yönetim Kurulumuzun kendilerine vereceği görevleri (üye takibi, öğrenci işleri, organizasyonlar, yeni üye kaydı vb.) yapacaklardır.

Viyana Strudeltag 9 Mayıs'ta! Bekliyoruz...

Bu sene daha geniş ve kapsamlı bir organizasyon yaptık. 8 Mayıs Cuma günü Ankara projemiz "Türkiye Buluşması" ile ilgili bir toplantı/sergi yapmayı planlıyoruz; ayrıca dönüş günü olan 10 Mayıs'ta da bir şarap tadımı düzenlenecektir.

BERÇ BİRİŞİK / AL 1959

Avusturya Lisesi Ticaret bölümü mezunumuz Berç Birişik (AL'59) Avusturya Liseliler Derneği Denetim Kurulu Başkanı olarak görev yapmaktadır. Birişik Sigorta Aracılık Hizmetleri firmasının sahibidir.

JAK KAMHI / AL 1959

Viyana Ekonomi Üniversitesi mezunumuz Jak Kamhi (AL'59), Bali Makina San. ve Tic.A.Ş. Yönetim Kurulu Üyesi'dir.

ZAFER İNCECİK / AL 1961

Viyana Üniversitesi Yüksek Elektronik Mühendisliği Bölümü mezunumuz Zafer İncecik (AL'61), Sabancı Holding'de Yönetim Kurulu Üyesi'dir.

HASAN SAFFET ÇİÇEKDAĞI / AL 1963

İstanbul Teknik Üniversitesi Metalurji Mühendisliği Bölümü mezunumuz Hasan Saffet Çiçekdağı (AL'63), SPK Sertifikalı Değerleme Uzmanı'dır.

SÜVEYDA BİRİŞİK / AL 1968

İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunumuz Süveyda Birişik (AL'68), Avusturya Liseliler Vakfı Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı olarak görev yapmakta ve Birişik Sigorta Aracılık Hizmetleri'nde çalışmaktadır.

A. HALUK İŞINDAĞ / AL 1970

Viyana Teknik Üniversitesi mezunumuz A. Haluk İşındağ (AL'70), Işın Sanayi Danışmanlığı Ltd. Şti. Yönetim Kurulu Başkanı'dır. Ayrıca Denizce Yelken – Denizcilik Eğitimi'nde eğitim vermektedir.

A. CÜNEYT YÜKSEL / AL 1971

Viyana Üniversitesi Siyasal Bilimler Bölümü mezunumuz Cüneyt Yüksel (AL'71), Orient Ekpress firmasının sahibidir ve Genel Müdür olarak görev yapmaktadır.

GONCA TÖZEN HANÇERLİOĞLU / AL 2003

Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümü mezunumuz Gonca Tözen Hançerlioğlu (AL'03), Eczacıbaşı Holding Vitra Karo'da Pazar Geliştirme Uzmanı olarak görev yapmaktadır.

BERİL ÖZEVİN TERZİ / AL 2003

Koç Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümü mezunumuz Beril Özevin Terzi (AL'03), Turkcell'de Senior Business Analyst olarak çalışmaktadır.

CEM TEMİR / AL 2004

Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümü mezunumuz Cem Temir (AL'04), MTU Friedrichshafen GmbH'da (Almanya) Dizel Jeneratör - Proje Mühendisi unvanı ile çalışmaktadır.

OĞUZHAN GÜNEY / AL 2004

İşık Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunumuz Oğuzhan Güney (AL'04), PwC'de Kıdemli Danışman unvanı ile çalışmaktadır.

PINAR USLU / AL 2005

Koç Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği bölümü mezunumuz Pınar Uslu (AL'05), Mercedes Benz Türk A.Ş.'de İşletme Mühendisi olarak görev yapmaktadır.

Z.AYSU YAVUZ / AL 2007

İstanbul Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü mezunumuz Aysu Yavuz (AL'07), Türk Ekonomi Bankası'nda Marka ve İletişim – Etkinlik ve Sponsorluk Yetkilisi unvanı ile çalışmaktadır.

DERYA EREN / AL 2007

İstanbul Teknik Üniversitesi & SUNY New Paltz Çift Lisans Programı, İşletme mezunumuz Derya Eren (AL'07), Trendyol'da Assistant Merchandiser unvanı ile çalışmaktadır.

AVUSTURYA LİSELİLER

biz

YIL:2015 SAYI:1

Strudeltag
İstanbul Nisan 2014

ALD
Kartçınar Korosu

ALD Bar Geceleri
Büyük Kulüp

Dönmez Çiftliği
25 Mayıs 2014

Mürefte Kutman
Şarapları

ALD Octoberfest

Tekne Gezileri

biz bize

biz

AVUSTURYA LİSELİLER

YIL:2015 SAYI:1

Wiener Schnitzel am
Bosphorus
7 Haziran 2014

Wiener Schnitzel am
Bosphorus
7 Haziran 2014

Wiener Schnitzel am
Bosphorus
7 Haziran 2014

Wiener Schnitzel am
Bosphorus
7 Haziran 2014

biz bize

BIZ

AVUSTURYA LİSELİLER

YIL:2015 SAYI:1

ALD Geleneksel
Yeni Yıl Partisi
20 Aralık 2014

ALD Geleneksel
Yeni Yıl Partisi
20 Aralık 2014

Piyango Çekilişleri

ALD Geleneksel
Yeni Yıl Partisi
20 Aralık 2014

ALD Geleneksel
Yeni Yıl Partisi
20 Aralık 2014

Dans, Müzik
Eğlence

biz bize

